

Ruptura democràtica

Tardor d'estrès polític. D'incomoditat a moltes bandes. De picaresca. De perdigonades al vent. De molts actors polítics i mediàtics desconcertats però fent veure que ja saben tot el que passarà, no només el 2014 sinó també immediatament després. Després de què? Quan? Com?

L'escalada de la gesticulació s'ha produït, sobretot, per la urgència de l'Estat a exhibir contundència. Per respondre a la capacitat de mobilització creixent del catalanisme independentista (Via Catalana). I per fixar una actitud inflexible abans que el govern català i el bloc parlamentari partidari de la consulta facin públiques la data i la pregunta del referèndum. La pujada de la tensió política també s'ha degut, esclar, al fracàs fulminant de les maniobres orquestrals de finals de setembre presentades com a terceres vies. Eren miratges. No n'hi ha. Només hi ha la constatació que el conflicte entre l'Estat i el catalanisme es dirimirà entre dues posicions, cap de les quals, ben o mal administrada, no es pot permetre retrocedir. Una posició és la derivada del compromís públic adquirit pel president Mas i el bloc democràtic de fer efectiu el dret a decidir. L'altra és la representada per l'Estat i el govern Rajoy, amb la seva concepció monolítica i uninacional d'Espanya.

A Madrid fa l'efecte que la majoria d'anàlisis continuen considerant que es tracta d'una simple nova crisi política de les que, periòdicament, quan s'arrauxa, provoca el catalanisme. Creuen que Mas i el catalanisme conseqüent lluiten per no perdre completament el seu poder en la liquidació definitiva de les reformes que van permetre la transició espanyola. Que aquest catalanisme, davant la radicalització de les classes mitjanes i treba-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

lladores provocada per la crisi, s'ha vist abocat també a radicalitzar-se per no perdre la connexió amb les seves bases socials i electorals. I que aquest catalanisme, quan la pressió pressupostària i política s'hagi completat, acabarà cedint i serà finalment derrotat.

Aquestes anàlisis parteixen d'un error fonamental: no tenen en compte que la iniciativa i el pes determinant del procés l'ha tingut la gent, el nou bloc social i polític hegemònic a Catalunya. No som davant d'un simple contenciós desencadenat per l'acció recentralitzadora de l'Estat i la resposta precipitada d'un president pressionat que actua amb el cap calent per no veure's desbordat. Mas –i Junqueras– tenen el cap prou fred. I actuen com ho fan, sobretot, perquè comprenen l'abast de les diverses transformacions socials en marxa a Catalunya. I la transformació políticament més important, perquè malgrat la dramàtica situació econòmica és la que sustenta i engloba les altres, ha adoptat la forma d'una revolució democràtica. El gruix de la societat ca-

talana vol votar i vol poder decidir sobre les qüestions decisives que li van escatimar fa 35 anys. Vol que es produeixi finalment la *ruptura* que aquella *reforma* condicionada va impedir. Aviat sabrem quins altres líders ho han entès.

La celebració d'una consulta democràtica sobre la pròpia sobirania i el seu blindatge institucional és la via escollida per produir ara la *ruptura* amb un passat d'imposicions i discriminacions. Per assolir la dignitat nacional i el ple reconeixement polític i cultural; endegar un procés radical de regeneració democràtica; redissenar el model econòmic i social... És per guanyar tot això que s'han acumulat tantes energies i il·lusions. És per aquest desig de democràcia autèntica que el clam pel referèndum el 2014 és tan majoritari entre la ciutadania. El volen els demòcrates, partidaris de la independència o no. El volen perquè, en qualsevol hipòtesi de futur, l'exercici democràtic estableixi un nou punt de partida, la possibilitat d'estrenar un estat i una societat diferents, que no els facin sentir vergonya.

Quina mena d'estat democràtic és aquest, que manipula la llei com li convé, que converteix el protocol en instrument de menyspreu institucional, que renova la filiació autoritària restringint la democràcia i frustrant les aspiracions més sentides, que continua discriminant i abusant d'un poder basat en la força? La tornaran a fer servir, ara?

El procés català cap a la sobirania s'ha d'afermar en una victòria democràtica: fer la consulta; fer el referèndum. Qualsevol operació de govern o proposta d'unitat hi ha d'anar referida i s'hi ha de subordinar. L'Estat hi posarà tots els obstacles. Però fer efectiva la consulta catalana el 2014 suposarà la culminació de la revolució democràtica. La victòria de la majoria.

**A Madrid consideren
que es tracta d'una simple
nova crisi política
de les que periòdicament
provoca el catalanisme**